

Dette indlæg om Biogas er skrevet af Ole Kjærulff Davidsen, bestyrelsesmedlem i Frie Bønder – Levende Land

Hvad ligger der bag energiforligets støtte til biogas?

Det er ikke sært, at formanden for Landbrug & Fødevarer, Martin Merrild er begejstret over, at det netop indgåede energiforlig indebærer støtte på over 4 mia. kr. til såkaldt biogas. Dette enorme beløb skal nemlig i realiteten overvejende anvendes som støtte til den industrielle produktion af svinekød samt til gas-branchen. Betydningfuldt er det derimod, at præsidenten for Danmarks Naturfredningsforening (DN), Maria Reumert Gjerding, er gået sammen med ham i en lovprisning af gasplanerne, under overskriften "Biogas er det nye grøn" (Politiken d. 30-06 2018).

"Hvis vi vil, kan vi om 20 år have omstillet hele Danmarks gasforbrug til biogas - til gavn for miljø, klima og den grønne omstilling", skriver de to, idet de henviser til anbefalinger fra Det Nationale Bioøkonomipanel om at omlægge betydelige dele af det danske landbrugsareal til marker med græs, hvorfra der skal udvindes protein til svine- og kyllingefoder. Men ifølge selv samme panels nylig udgivne publikation *Proteiner for fremtiden* er det teknologiske stade endnu ikke tilstrækkeligt højt til at sikre, at der sker en effektiv fraktionering af biomassen i f.eks. en proteindel og en fiberdel..." (s. 32)!

Sagen er, at omkring 75 % af den biomasse, som i dag anvendes til biogas, udgøres af gylle, og der er ingen reel grund til at tro, at dette skulle ændre sig. Det skal derfor understreges, at hvert eneste svin, der bliver produceret, resulterer i et negativt klimaaftryk, også selv om gasser fra dets foder og afføring erstatter fossile brændstoffer. Det koster drivhusgasser at huse, fodre og forarbejde svinet, og metan, som er gassens aktive stof, er metan, uanset om det hentes fra undergrunden eller fra gylle. Ved forbrænding udskiller metan CO₂, og metan giver kun godt 25 % mindre udslip pr. opnået energienhed ved forbrænding sammenlignet med diesel eller flybenzin.

Der er altså tale om milliarder af kroner til udbygning af eksisterende klimaskadelige aktiviteter, legitimeret ved mulige fremtidige luftkasteller, som f.eks. proteinudvinding af græs - der nu heller ikke vil blive særlig klimavenlig. Hvorfor nu al den grønne kamuflage omkring biogassen, der jo dog er ikke-fossil? Svaret skal findes i forligsteksten, der taler om "biogas og andre grønne gasser". Det er næppe f.eks. brint, der tænkes på her. Forligsteksten taler nemlig også om investeringer i den fossile gasproduktion, som man forklarer, er nødvendig for at skaffe kapital til investeringer i den ikke-fossile ditto. Samtidig er mange investeringer i gasinstallationer anvendelige til begge former for gas. Den fossile gas bliver på den måde også "grøn" og indgår i et uigennemskueligt sammenløb med biogassen - dvs. gyllegassen.

Det er en plan, som Landbrug og Fødevarer har barslet med i mindst et tiår: Når den fossile gas slipper op, står man med et ledigt distributionsnet, og hvad er da mere nærliggende end at bruge det til gas udvundet af den enorme produktion af gylle fra landets stadigt flere millioner af svin? Hvis man så desuden kan få politikerne til at bevilge offentlige investeringer i nye produktionsanlæg, har man bundet samfundet til såvel svine- som gasproduktion langt ud i fremtiden. Denne gas- og grisefælde har man i nogle år holdt lav profil med, men man øjner chancen nu, hvor en begyndende desperation over klimaforandringerne breder sig. Omhyggeligt

indpakket i forhåbninger om en fremtidig grøn teknologi sælges dette begsorte projekt med succes til naive politikere, journalister og NGO-ledere.

Med hensyn til DN tyder meget på, at organisationen p.t. har valgt en strategi, hvorefter man tilbyder landbrugsindustrien "fred", imod til gengæld at gå med til at lade agroindustrielt uinteressante områder omdanne til "rigtig natur". De to interesseorganisationer har tilsyneladende fundet hinanden i en uheldig alliance om at dele landbrugsjorden i to dele:

- Dels en meget lille del, hvor såkaldt ægte natur skal have lov til at udfolde sig, og hvor mennesker højest får lov at opholde sig som gæster på kortvarigt, tålt ophold - DNs ulve-politik peger i dén retning.
- Dels en meget stor del, hvor en eksportorienteret animalsk industri, økologisk eller ikke-økologisk, henter en betydelig del af sine indtægter ved afpresning af det øvrige samfund.

Denne *zoning* af landet er nøje forbundet med planerne om gyllegas. Intensiveringen af det industrielle landbrug vil gøre størsteparten af landet ubeboeligt for såvel mennesker som dyr, der må opholde sig i henholdsvis byer og stalde.

Man må opfordre DNs nyvalgte formand til at gøre op med den fatale alliance og i stedet have tillid til, at vores politikere kan vækkes, så de indser, at de astronomiske støttebeløb til en klima-, miljø- og menneskefjendtlig landbrugsindustri er bedre givet ud til en bæredygtig omstilling, hvor den overdimensionerede animalske produktion skaleres ned og afløses af en mere varieret og arbejdskraftkrævende produktion af grøntsager, bælgfrugter samt afgrøder fra buske og ikke mindst træer.

Landet fortjener, og klimaet kræver, at naturen får rum på hele agerjordens flade.

Ole Kjærulff Davidsen, den 7. juli 2018